

foregaa i Overensstemmelse med Lovgivningen paa Skibets Hjemsted — en Regel, der formentlig altid har været praktiseret hos os.

ad § 268 Nr. 4.

Det her fremsatte Forslag om en Tilføjelse til § 268 Nr. 4 om *Søpanteret* for det i § 220, 3die Stk. indførte Regreskrav hviler paa den Betragtning, at vor Praksis ikke med Sikkerhed kan siges at tillægge den, der indfrier én Trediemand paahvilende Forpligtelse, en *umiddelbar* Erhvervelse af den indfrieede Fordring med alle dens Fortrinsrettigheder — en Erhvervelse, der dog i hvert Fald med Hensyn til Søpanteretten for det her omhandlede Krav utvivlsomt bør tillægges Indfrieren.

ad § 283.

Angaaende Forskellen mellem den danske og svenske Tekst paa den ene Side og den norske paa den anden Side bemærkes, at de i den sidstnævnte Tekst manglende til de danske og svenske Forslag svarende Ændringer af de norske Delegerede vil blive foreslaaet indførte i den almindelige norske Forældelseslov.

Forslaget om at indføre Nummerbetegnelse for de forskellige her nævnte Søfordringer fremsættes, fordi Redaktionen af Paragraffens 2det Stk. ellers formenes at ville blive altfor tung.

Forældelsesfristen for det som Nr. 4 nævnte Krav paa Bjærgeløn er fastsat i Overensstemmelse med Konv. Art. 10. 1ste Stk.

Med Hensyn til det i § 220, 3die Stk., omhandlede Regreskrav har man anset en udtrykkelig Regel (Nr. 5) for nødvendig til Opfyldelse af Paabudet i Konventionen om Sammenstød Art. 7, 2det Stk. og ikke ment, at Regelen i den gældende Sølovs § 283 om Forældelsesfristen for »alle andre Søfordringer« i denne Henseende var tilstrækkelig. Det synes nemlig tvivlsomt b a a d e, om dette Krav altid kan anses som en »Søfordring«, og, om man ubetinges kan anse Betalingsdagen som »Forfaldsdag« for Regreskravet.

2 d e t S t y k k e. Det første Punktum hviler paa Forudsætningen om, at Konventionernes Regler om de her nævnte Kravs Forældelse ogsaa har Hensyn til en mulig ved Siden af Søfordringen bestaaende personlig Fordring. Dette synes imidlertid givet ved den absolute Formulering af de herhen hørende Regler i Konventionen om *Sammenstød* Art. 7, 1ste og 2det Stk. og i Konvent. om *Bjærgning* Art. 10 1ste Stykke.

3 d i e S t y k k e. Den her i dansk Tekst foreslaaede Bestemmelse, der stemmer med Konvent. om *Sammenstød* Art. 7, 3die Stk., og Konvent. om *Bjærgning* Art. 10, 2det Stk., har intet tilsvarende i den svenske Tekst. Grunden hertil er den, at den svenske Retspraksis om Forældelsesreglers Anvendelse i stedlig Henseende gaar ud fra Grund-sætningen om, at den Lovgivning kommer til Anvendelse, som er gældende i det Land, hvor den paakendende Domstol har sit Sæde (lex fori), hvorefter den her omhandlede Regel ej behøver udtrykkelig at udtales. For dansk Domspraksis Vedkommende kan en saadan Grund-sætning ingenlunde opstilles, og de danske Delegerede har derfor ment at burde udtale Reglen udtrykkelig, saa meget mere, som den skønnes i Princippet at indeholde en Betyggelse for nationale Interessers Varetagelse.

Da de her foreslaaede Lovændringer alene foreslaas indførte for at muliggøre Danmarks Tiltrædelse af de paagældende Konventioner og derved bidrage til at vinde større Enhed i de herhen hørende søretlige Forhold, bør disse ny Lovbestemmelser utvivlsomt kun træde i Kraft under Forudsætning af, at et større Antal af de Magter, med hvilke vi staa i Berøring med Hensyn til Søfart, definitivt tiltræder Konventionerne. Det synes derfor at ville være rigtigst, at det overlades til Kongen ved Anordning at bestemme Tidspunktet for Bestemmelsernes Ikrafttræden.

København, den 12. Februar 1912.

Allerærbødigst

L. A. Grundtvig.

Carl Will.